

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **E. A. A. W.**, zast. JUDr. Pavlem Fráňou, advokátem, se sídlem v Praze 8, Sokolovská 49/5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 5. 2005, č. j. 30 Az 133/2004 - 60, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 9. 2004, č. j. OAM-4476/VL-07-K03-2003, rozhodl žalovaný tak, že azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje, a že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalovaný své rozhodnutí opřel o zjištění, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byla obava z možného ohrožení svobody a života ze strany vlády vzhledem ke členství v hnutí S. C. N. C. (dále jen „SCNC“).

Žalobce napadl citované rozhodnutí včas podanou žalobou, ve které žalovanému vytkl porušení § 3 odst. 3, § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a § 12, § 14 a § 91 zákona o azylu, přičemž pokud jde o skutkové důvody, žalobce poukázal na svoji žádost o udělení azylu v České republice, protokol o pohovoru, který s ním byl proveden, a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k jeho žádosti o udělení azylu. Podle žalobce bylo rozhodnutí žalovaného založeno

na nedůvěryhodnosti jím předložených informací, protože se několikrát opravil a nepřesně vyjádřil. V jeho kulturním prostředí nejsou například přesná data až tak důležitá, a proto k nim nepřistupují příliš vážně. S tím měl žalovaný počítat nejen při rozhovorech se žalobcem, ale i v samotném rozhodnutí. Žalobce zastával názor, že žalovaný měl vycházet i z dalších informací, které si měl opatřit, měl zohlednit všechny aspekty (kulturní, jazykové i časový odstup), což neučinil a tím porušil správní řád.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 27. 5. 2005, č. j. 30 Az 133/2004 - 60, žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl. V odůvodnění krajský soud poukázal na to, že žalobce spojoval svůj azylový důvod s členstvím v SCNC, pro které mu měly všechny problémy ve vlasti vyvstat. Vznik tohoto hnutí, které usiluje o vytvoření samostatné republiky v anglofonní jižní části Kamerunu, a dobu, kdy se stal jeho členem, nedokázal však žalobce vůbec jednoznačně specifikovat. V žádosti o udělení azylu uvedl, že je členem SCNC od roku 1989, při pohovoru dne 3. 11. 2003 naopak tvrdil, že se stal členem SCNC v roce 1990, a při pohovoru dne 6. 2. 2004 uvedl, že se stal jeho členem až v roce 1992. Přitom podle dostupných informací ČTK vzniklo SCNC až v roce 1995, což bylo potvrzeno i z informací Ministerstva vnitra Velké Británie. Žalobce dále nedovedl věrohodně popsat ani místo svého tvrzeného sedmiměsíčního věznění. Uváděl rozporná data ohledně svého propuštění z vězení a v podstatě ani nevěděl, jakým způsobem se z vězení na svobodu dostal. Neznal ani právníka, který mu měl z vězení osobně pomáhat. Krajský soud zdůraznil, že nesrovnalosti jsou i na samotném „Příkazu k propuštění“ žalobce, když je adresován policejním jednotkám a dozorcům věznice v K., zatímco žalobce uvedl, že byl propuštěn ve městě M.. Tento příkaz je navíc ze dne 30. 4. 2003, ale žalobce měl být dle svého tvrzení propuštěn dne 29. 4. 2003, přestože sám při prvním pohovoru naopak uvedl jako datum svého propuštění den 20. 4. 2003. Těmito všemi skutečnostmi se žalovaný velmi podrobně v rozhodnutí na straně 5. zabýval a s jeho hodnocením jednotlivých důkazů a závěry k nim se krajský soud plně ztotožnil. Krajský soud dále uvedl, že žalovaný na straně 6. rozhodnutí podrobně popsal nesrovnalosti ve výpovědích žalobce ohledně jeho napadení neznámými osobami ve městě M. a následné hospitalizace v nemocnici se závěrem, že je rovněž nepovažuje za věrohodné. Rozdílly spatřoval zejména v tvrzeních o počtu jeho zatčení, mučení, v údajích lékařského potvrzení, pokud jde o datum jeho vydání, délku léčení atd. Krajský soud upozornil i na to, že žalobce nepopsal hodnověrným způsobem ani situaci, za jaké K. opouštěl. Postupně uváděl, že se tak stalo 6. 8. 2003, 3. 9. 2003 a 3. 8. 2003. Podle žádosti o udělení azylu žalobce nikdy neměl cestovní doklad, přitom podle tvrzení při pohovoru dne 3. 11. 2003 nastoupil do letadla bez jakýchkoliv problémů a K. opustil legálním způsobem s cestovním dokladem na své jméno. Naproti tomu podle žalobcem předložené listiny vydané Skupinou obrany lidských práv ze dne 26. 1. 2004 žalobce „úspěšně opustil svou zemi inkognito“. Tedy naopak tajně, na zapřenou či na cizí jméno. Nic takového ale žalobce netvrdil, takže i závěry žalovaného o pochybné důkazní hodnotě listin předložených žalobcem jsou podle krajského soudu plně na místě.

Za této situace se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobcem popsané skutečnosti jsou rozporuplné, když žalobce v podstatných částech svých výpovědí několikrát měnil svá tvrzení. Je tak zcela odůvodněn závěr žalovaného, že výpovědi žalobce nelze hodnotit jinak, než jako nevěrohodné. Žalobcem předestřené důkazy neposkytly dostatečný základ pro závěr, že splňuje předpoklady udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a to zejména z toho důvodu, že „azylový příběh“ žalobce je pro krajský soud naprosto nedůvěryhodný. Kromě toho byl krajský soud přesvědčen o tom, že intenzita činnosti žalobce, s jakou měl projevovat své politické přesvědčení, se žádným způsobem

nevymykala obecnému stavu v zemi původu. Tomu odpovídala koneckonců i odezva státních orgánů, když proti žalobci nebylo vedeno přes jeho dlouhé členství v SCNC vůbec žádné trestní stíhání, respektive nebyl pronásledován způsoby, jimž by nemohl čelit nebo se o to alespoň pokusit. Běžné střety s policií při demonstracích nelze podřadit pod důvody udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště když si žalobce na tvrzené pronásledování policií v Kamerunu vůbec nestěžoval. Neobrátil se na nadřízené policejní složky ani nepožádal o ochranu jiné kompetentní orgány. Případné nezákonné postupy určitých složek policie nelze za takové situace přičítat státním orgánům jako celku, přičemž azylová ochrana nastupuje až tehdy, je-li ochrana poskytnutá ze strany země původu žadatele o azyl nedostatečná, či není poskytována vůbec.

Krajský soud dále neshledal, že by u žalobce byly naplněny podmínky pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu. V případě rozhodnutí ve smyslu § 91 zákona o azylu krajský soud uvedl, že žalovaný postupoval v souladu s tímto zákonným ustanovením, když v případě žalobce neshledal existenci překážek vycestování, neboť na pozadí informací o zemi původu, získaných ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv v K. za rok 2001, z informací Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 12. 9. 2002, z příručky Ministerstva vnitra Velké Británie o zemi Kamerun a z informací ohledně situace v K. obsažených v databázi ČTK dospěl k závěru, že v případě návratu žalobce do K. není ohrožen jeho život a svoboda z důvodu jeho rasy, národnosti, náboženského vyznání, příslušnosti k určité sociální skupině či pro jeho politické přesvědčení. Své závěry o tom žalobce velmi podrobně rozebral na straně 8. rozhodnutí. Krajský soud se s nimi plně ztotožnil, takže ani on existenci zmíněných, v zákoně taxativně uvedených překážek vycestování u žalobce neshledal.

Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel trvá na tom, že byl ve své zemi – Kamerunské republice – pronásledován za uplatňování svých politických práv a svobod a že má odůvodněný strach z dalšího pronásledování po návratu do země. Stěžovatel má zato, že splňuje všechny podmínky a předpoklady, které zákon o azylu k získání azylu stanoví; přesto mu byl azyl odepřen. Stěžovatel má rovněž zato, že žalovaný jednal v rozporu s ustanovením § 32 odst. 1 správního řádu, když nezjistil skutkový stav věci přesně a úplně. Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že jak žalovaný správní orgán, tak soud I. stupně považovaly příběh stěžovatele za nedůvěryhodný. Přitom tuto domnělou nedůvěryhodnost stavěly na nepodstatných detailech, aniž by zpochybnily stěžovatelem předložené důkazy jako takové a jejich hlavní vypovídací hodnotu. Stěžovatel trvá na tom, že z důkazů zcela zjevně vyplývá, že je řadu let členem SCNC deklarující nezávislost a právo na sebeurčení anglofonní jižní části K., že byl v Kamerunské republice pro své politické smýšlení a podporu opoziční politické strany vězněn a napaden způsobem, pro který musel být hospitalizován. Stěžovatel uvádí, že pokud v jeho výpovědích existují drobné rozpory, přičítá je odlišnému vnímání časových údajů v jeho zemi a kultuře, ve které vyrůstal, popřípadě nepřesnému překladu a tlumočení. V K. je časové určení událostí vnímáno odlišně a mnohem velkoryseji než v precizní Evropě. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku,

tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. S rozsudkem soudu plně souhlasí. K námitkám stěžovatele žalovaný sděluje, že v průběhu řízení přezkoumal všechny stěžovatelem sdělené skutečnosti a dospěl k závěru, že jeho případ nelze podřadit taxativně vymezeným důvodům udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Údajné potíže jmenovaného nelze bez dalšího přičítat státním orgánům jeho vlasti, navíc jeho problémy nemají nic společného s azylově relevantními důvody, tak jak je upravuje § 12 zákona o azylu. Žalovaný ve svém rozhodnutí podrobně vyložil, v čem spočívají rozpory ve výpovědích jmenovaného; námitka uvedená v kasační stížnosti, že: „časové určení je v Kamerunu vnímáno odlišně a mnohem velkoryseji než v precizní Evropě“, působí úsměvně, avšak není možno tímto způsobem omlouvat nevěrohodná tvrzení stěžovatele. Žalovaný považuje námitky jmenovaného v kasační stížnosti za irelevantní, přičemž odkazuje na odůvodnění rozsudku soudu, s nímž se ztotožňuje. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit;

za takovou vadu řízení se považuje i nepřekoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 8. 9. 2003 žádost o udělení azylu, v níž uvedl, že dne 6. 8. 2003 vycestoval z vlasti pro problémy s vládou, neboť je členem SCNC. Ve vlasti byl čtyřikrát vězněn. Poprvé se tak stalo dne 29. 9. 2002 a naposledy v červenci roku 2003, a to pro jeho členství ve zmíněné straně. Jiné problémy neměl. Ve vlastnoručně psaném prohlášení uvedl tytéž důvody. Tato tvrzení žalobce rozvedl při pohovoru k žádosti o udělení azylu, který se uskutečnil dne 3. 11. 2003. Při něm uvedl, že musel opustit K. z politických důvodů. Byl aktivistou SCNC, rozdával její letáky, předával zprávy a šířil její program. Kvůli tomu byl zatčen a zadržen. Poprvé byl zatčen 29. 9. 2002 při rozdávání letáků. Odvezli jej do města D.. Zde žalobce drželi po dobu 7 měsíců. Nikdo mu nic neřekl, každé ráno a večer byl bit s tím, aby s rozdáváním letáků přestal. Kým byl zadržen, nedovedl žalobce popsat. Po 7 měsících byl propuštěn na zásah právníka, který patřil k nějaké americké právní organizaci. Ten mu řekl, že byl zadržen lidmi od vlády K. za to, že rozdával letáky a šířil myšlenky SCNC. Po propuštění si musel shánět novou práci. Žil ve městě M. a při jedné demonstraci byl chycen skupinou lidí. Bili jej a pak se probudil až v nemocnici, v níž byl hospitalizován po dobu 6 týdnů. Přepadli jej asi opět lidé od vlády. Po propuštění z nemocnice měli představitelé SCNC zato, že je život žalobce ohrožen, a že bude lepší, když z K. odjede. To se ostatně týkalo více osob. K dotazům dále žalobce upřesnil, že pokud se dříve zmiňoval o mučení, měl na mysli, že byl při demonstraci zbit, a že zatčen byl jenom jednou. V souvislosti s tím se však na nikoho neobracel. K. opustil letadlem dne 3. 9. 2003, přičemž s pasem či zavazadly neměl žádné potíže. Měl platný cestovní doklad. Oproti žádosti o udělení azylu uvedl, že se na území České republiky dostal dne 4. 9. 2003, a že cestovní pas měl a následně jej ztratil. Rovněž do SCNC nevstoupil v roce 1989, jak uvedl v žádosti o udělení azylu, ale až v roce 1990. Přes zjištění žalovaného, že SCNC je hnutím, které vzniklo v roce 1995, trval žalobce na tom, že toto hnutí bylo založeno mezi roky 1989 – 1990. Byl jeho řádným členem a měl přesvědčovat lidi, aby se k hnutí, které bojuje za nezávislost jižního K., připojili. Jiné problémy žalobce v K. neměl, přičemž svá tvrzení nemohl žádným způsobem doložit. Vrátit zpět se nechce, neboť problém (uznání nezávislosti jižního K.) není dosud vyřešen. Hraniční kontroly na cestě z K. do České republiky proběhly bez problémů. Žalovaný jednal se žalobcem ohledně jeho žádosti o udělení azylu ještě 6. 2. 2004. Při něm žalobce uvedl, že mu byl vydán cestovní pas ve městě B. v roce 2003. Vydaly mu jej orgány, které jsou sice vládní, ale nepodporují vládu, nýbrž sympatizují s SCNC. Pokud bylo v žádosti uvedeno, že pas nikdy neměl, přičítal to chybnému překladu. Členem hnutí SCNC se stal podle tvrzení při tomto pohovoru až v roce 1992. Od té doby do roku 2002 neměl z důvodu svého členství v SCNC žádné problémy. V roce 2002 se ale začala vláda obávat, že SCNC je velmi silná a bude ve své činnosti pokračovat až do osamostatnění. Tehdy také žalobci začaly problémy. Při dalším pohovoru k žádosti o azyl, který se uskutečnil dne 20. 8. 2004, se žalobce vyjadřoval k náležitostem dokladů, které přiložil k žádosti o azyl. Uvedl, že mu je poslali členové strany SCNC zdarma. Nedovedl přitom přijatelným způsobem vysvětlit, jak k těmto listinám přišli, zejména pak k zatykači na žalobce, proč je na lékařské zprávě nápis Ministerstvo financí, proč není na lékařském potvrzení uvedena doba jeho hospitalizace, když měl být v nemocnici léčen po dobu šesti týdnů, proč je potvrzení lékaře datováno dnem 30. 4. 2003, když k napadení žalobce mělo dojít v červenci roku 2003, přičemž hodnověrným způsobem žalobce nevysvětlil ani náležitosti propouštěcího příkazu z věznice, a to pokud jde o místo, kam byl adresován a dobu jeho vydání s ohledem na datum tvrzeného propuštění.

Na základě zjištěného skutkového stavu se Nejvyšší správní soud plně ztotožnil s právním posouzením věci žalovaným a potažmo i krajským soudem. Při rozhodování o udělení azylu je rozhodující existence odůvodněného strachu z pronásledování směřujícího vůči žadateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně jež vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotyčné země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, případně odmítají či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu. Takové okolnosti však v řízení před žalovaným prokázány nebyly. Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Správní orgán musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován (obdobně viz rozsudek NSS 5 Azs 26/2003). Tímto způsobem žalovaný v případě stěžovatele postupoval, přičemž ze spisu není patrné, a stěžovatel to ani netvrdí, že by byl jakýmkoliv způsobem v průběhu řízení o udělení azylu omezován při sdělení důvodů, pro něž o azyl žádá.

Ke zjišťování skutkového stavu věci lze obecně konstatovat, že zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazující věrohodnost žadatelových tvrzení. V případě, že žadatel uvádí skutečnosti podřaditelné pod taxativně vymezené důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, je na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou měrou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu. Elementární roli při zjišťování skutkového stavu věci hrají zprávy o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žadatele. Je-li zřejmé, že se jedná o bezpečnou zemi původu, v níž je z hlediska standardů předpokládaných zákonem o azylu zabezpečena řádná a fungující ochrana občanů před nežádoucími ingerencemi státu do jejich základních práv a svobod, pak lze důvodně předpokládat, že v takové zemi sice může docházet k jednotlivým excesům, nicméně lze se prostřednictvím správních, soudních či jiných orgánů domáhat nápravy proti nezákonnému zásahu. Takový závěr však nelze učinit v případě, že se jedná o zemi, ve které se státní orgány opakovaně dopouští závažných porušení lidských práv. Má-li správní orgán zato, že stěžovatel, který přichází ze země s nedostatečnou ochranou lidských práv, nevyovídá pravdivě o důvodech, které ho vedly k opuštění jeho země původu a podání žádosti o azyl v ČR, musí své pochybnosti hodnověrně objasnit a prokázat. Jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo nebo mohlo dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl (obdobně např. rozsudek NSS ze dne ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89).

Jak vyplývá ze zpráv o dodržování lidských práv v K., jedná se o demokratický stát, jehož ústava a další zákony zakazují takové praktiky jako mučení a nelidské zacházení s vězni. Pronásledování z důvodu rasy, náboženství či národnosti oficiálně nehrozí, nicméně k takovým situacím docházet může, a to především ze stran jednotlivců či skupin, přičemž státní moc může mít s potlačováním takových jevů obtíže. V zemi mimo to existuje silné korupční prostředí. V této rovině lze bezesporu připustit, že skutečnosti, jež stěžovatel uváděl při pohovorech před žalovaným, by mohli za jistých okolností být způsobilé založit jeho

právo na udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, popř. překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se tak musel zabývat hodnocením věci z hlediska toho, zda bylo uneseno tzv. břemeno tvrzení a břemeno důkazní.

Jakkoli může být pro stěžovatele obtížné, a často i zcela nemožné, prokazovat jím tvrzené skutečnosti, v čem ústupky činit nelze, je požadavek na přesvědčivost a konzistentnost jeho výpovědí. Tento aspekt je přitom třeba hodnotit s ohledem na veškeré stěžovatelovy projevy v průběhu správního řízení. Ze správního spisu je zřejmé, že stěžovatel povinnost břemene tvrzení neunesl, neboť jednotlivé rozpory v jeho sděleních zpochybňují skutkový základ, jímž stěžovatel v kasační stížnosti odůvodňuje svůj názor, že žalovaný i krajský soud nezjistily skutkový stav věci přesně a úplně.

Jak vyplynulo ze správního spisu, zejména z informací uvedených ve stěžovatelově žádosti o udělení azylu ze dne 8. 9. 2003 a dále sdělených stěžovatelem při pohovorech k žádosti o udělení azylu ze dne 3. 11. 2003, 6. 2. 2004, 20. 8. 2004, jedinou skutečností, jež nedoznala žádné změny bylo to, že stěžovatel byl členem SCNC a že kvůli pronásledování ze strany vlády odešel ze země. O všechny ostatních okolnostech (vstup do SCNC, délka pobytu ve vězení, počet věznění, okolnosti mučení, údaje v lékařském potvrzení, délku léčení apod.) přitom stěžovatel vypovídal nepřesně a nejednotně. Týkají-li se tyto okolnosti samotné podstaty důvodů, pro které stěžovatel K. opustil a pro něž v České republice o azyl žádá, nelze hovořit o „nepodstatných detailech“ či o „drobných rozporech“, které lze přičíst odlišnému vnímání časových údajů ve stěžovatelově zemi a kultuře, ve které vyrůstal, popřípadě nepřesnému překladu a tlumočení. Ačkoli lze samozřejmě připustit, že s odstupem času může stěžovateli činit potíže si přesně rozpomenout na některé jednotlivosti, u otázek, jako je např. počet věznění, jakým způsobem opouštěl zemi původu či zda u sebe měl pas, je diverzita výpovědí v míře, v jaké vyplývá ze správního spisu a jak byla podrobně předestřena jak v rozhodnutí žalovaného, tak v rozsudku krajského soudu, skutečností těžko přijatelnou, uvěřitelnou, a tudíž i ospravedlnitelnou.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě zrušit, neboť se nejedná o rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a rovněž zdejší soud neshledal žádnou vadu řízení, jež by spočívala v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, přičemž rozhodnutí správního orgánu není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšným žalobcům (stěžovatelům) náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu